

Od: Zuzana Brikcius
Datum: 5. prosince 2019 15:14:18 SEČ
Komu: Hoschl Cyril <Cyril.Hoschl@nimh.cz>
Předmět: Podpora

Vážený pane profesore,
chtěla bych Vám vyslovit podporu, které není nikdy dost. Vážím si Vaší důležité práce a naprosto odsuzuji nechudnou kampaň proti Vám. Připomnělo mi to celé básničku našeho přítele básníka Pavla Šruta:

Naši lidi se chovají někdy jako prasata
Mohla by vyprávět trasa A

Mimochodem, já i můj muž Eugen, jsme dostali vyznamenání za třetí odboj. Zdravím Vás i za něj.

Zuzana Brikcius

Od: Jiri Bores
Datum: 13. prosince 2019 17:39:43 SEČ
Komu: Hoschl Cyril <Cyril.Hoschl@nimh.cz>
Předmět: Vzpomínka a dík

Milý pane doktore,

nechci napsat "Vážený pane doktore", protože tak začínal slavný dopis Václava Havla doktoru Husákovi v sedmdesátých letech.

Jak uvidíte níže, přátelé mne informovali o mediální štvanci proti Vám. Rozhořčilo mne to natolik, že jsem po přečtení rozhovoru s Vámi napsal redakci Reflexu. (Kopii svého e-mailu připojuji.) Naše setkání ve Výzkumném ústavu se událo v první polovině sedmdesátých let (1973 - 1974). Simuloval jsem schizofrenii, nikdy jsme o té simulaci nemluvili otevřeně, ani já ani Vy, i když si dnes myslím, že jste to musel prohlédnout. Mlčel jste na všechny strany a pomohl mi. Tím, jak jste osočován jsem znechucen. Mám dodnes celý šanon svých poznámek z doby hospitalizace (propašoval to diplomatickou poštou аташе německého velvyslanectví) a dnes si čtu: "dr H. Doktor, co má na bílém plášti napsáno 23 P HÖSCHL.

Má fígl, dobrej fígl na pacouše; důvěru, kterou nejenže dává až okatě najevo: "Já Vám věřím, Jirko", ale je jí dokonce schopen: "Nemá cenu, abyste tady byl celej tejden, když můžete být doma. Tady máte propustku a přijďte v úterý."

Vysoký, statný, velice rychle chodí, jako ostatně všichni doktoři - tou chůzí se nejvíc liší od bláznů - ti se plouží."

Mám tam toho o Vás hodně stránek, nechci Vás teď tím otravovat. Kdybyste měl o ty záznamy zájem, rád vám je okopíruji.

Choval jste se ke mně dokonce přátelsky, s porozuměním a riskoval jste i v tom, že jste přistoupil na přerušování medikace. Nakonec jsem dostal "modrou knížku" a s podporou Dr. Petra Příhody na Praze 4 i invalidní důchod a mohl se plně věnovat "podzemnímu" Bílému divadlu. Začátkem roku 1976 jsem se rozhodl, že v ČS nechci žít, kamarádi mi vyhledali v Německu pro forma manželku, v říjnu '76 jsem se oženil a zažádal o vystěhování. Pak přišla Charta a já ji rozhodně musel u Jirky Dienstbiera podepsat, čímž nastaly komplikace, peripetie, ale 15. května jsem mohl odjet.

Za Vaši lidskost a odvahu Vám upřímně děkuji.

Jiří Boreš